

Міністерство освіти і науки України
Управління молоді та спорту Сумської обласної державної адміністрації
Національний університет фізичного виховання і спорту України
Сумський державний університет
Тираспольський державний університет імені Т. Г. Шевченка (Молдова)

**ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В СИСТЕМІ
ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ФАХІВЦІВ
ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ**

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ
II МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-МЕТОДИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
(Україна, Суми, 16–17 квітня 2015 року)

Суми
Сумський державний університет
2015

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ СПОРТИВНОГО ПРАВА

Педько М. О., студ., Корж С. О., ст. викл.
Сумський державний університет
Pedko_93@mail.ru

Ще з перших років незалежності, Україна прагне рухатися у напрямку правової держави, та сприяти створенню якісно нового суспільства, в якому обов'язково мають забезпечуватися загально людські цінності. На сучасному етапі розвитку України, як правової держави, важливим є переосмислення та визначення ролі фізичної культури та спорту, як важливої складової української інтеграції до міжнародної спільноти.

На сьогоднішній день нормативно-правовою базою виникнення, зміни та припинення спортивних правовідносин в Україні є Закони України «Про антидопінговий контроль у спорті» та «Про фізичну культуру і спорт». Відповідно до вище вказаного нормативного акту: «Законодавство у сфері спорту становить: Конституція України, Закон України «Про фізичну культуру і спорт», інші нормативно-правові акти, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України» [1]. Аналіз змісту даної норми, вказує на відсутність єдиного систематизуючого нормативно-правового акта, дія якого здатна врегулювати різні сторони спортивних правовідносин.

Основними джерелами правового регулювання відносин у сфері спорту в європейських країнах є нормативні акти ЄС та прийняті відповідно до них нормативні акти держав-членів європейського співтовариства, де акти спортивних організацій та об'єднань займають підпорядковане становище.

Питання суто юридичного характеру все частіше постають на порядку денному різних олімпійських симпозіумів і форумів, також вони знаходять своє відображення на регіональному та національному рівнях (питання використання

олімпійської символіки, права на телетрансляцію, продаж квитків тощо). Механізм єдиного законодавчого регулювання у сфері спорту, ані у світі, ані в Україні досі не втілено в життя, незважаючи на значну кількість рекомендацій та окремих нормативно-правових актів.

Провідні науковці-правознавці та спортивні фахівці досі не можуть одноставно визначити правову природу такого явища, як «спортивне право». Так, С. В. Алексеев вважає, що «Спортивне право – це таке, що формується у даний час, спеціалізована комплексна галузь права, яка представляє собою пов'язану внутрішньою єдністю систему взаємопов'язаних правових, а також корпоративних норм, якими закріплюються основні принципи, форми і порядок фізкультурно-спортивної діяльності» [2; с.133]. Позицію С. В. Алексеева щодо визнання спортивного права як комплексною галуззю підтримує С. М. Братановський, В. В. Сараєв, С. С. Медведєв та ін. Таким чином на етапі його розвитку є підстави говорити про особливий предмет й специфічні прийоми та способи правового регулювання відповідних відносин у сфері спорту.

На сьогодні законодавство всіх країн світу та України в тому числі, в тій чи іншій мірі регулює відносини у сфері спорту, саме тому розвиток і подальше її становлення, як окремої галузі права та орієнтація на міжнародне законодавство – без сумніву має бути одним з основних напрямків державної політики, оскільки він піднімає на новий рівень організацію повсякденної діяльності громадян.

Література:

1. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 14. – С. 80.
2. Алексеев С. В. Спортивное право России. Правовые основы физической культуры и спорта: учебник для вузов / Сергей Викторович Алексеев. – М. : Юнити, 2005. – 670 с.